

גבורת מרדכי
 בית כנסת ומרכז קהילתי תורני

החדש בחדש מידעון קהילתי

www.gvurat-m.org

gvuratmordechai@013net.net

261

מרכז קהילתי תורני
 בית כנסת "גבורת מרדכי"
 רח' הרצוג 32 גבעתיים

עורכים: חנה בן כוכב, יוסי ארגמן, אפרת סהר, איילת סקסטין, מיכל פרישטיק, מיכאל טוכפלד

בס"ד שנה כ"ב, סיון תשע"א

מגילת רות ומשה

צילום: רינת טואיטו

משה (45) גדל בגבעתיים במשפחה לא דתית. קיארה זנלה (41) גדלה באיטליה בעיר פרה במשפחה קתולית. היום, משה ורות רונן ושלוש ילדיהם גרים בגבעתיים והם חברים בקהילתנו, "גבורת מרדכי", מזה 9 שנים. "בזכות תהליך הגיור של רעייתי", אומר משה, "זכיתי להפוך ליהודי דתי". שניהם רוקחים במקצועם ומתגוררים ברחוב משמר הירדן 5. במהלך היום ניתן לפגוש אותם בבית המרקחת המשפחתי "גן העיר" בת"א. הילדים (בני 9,7 ו-2) לומדים בבי"ס אמונים ובגן דתי. "אנחנו מאוד נהנים מהקהילה", אומרת רות. "האנשים מצוינים. לנו ולילדים כייף גדול. מאז הצטרפנו לגבורת מרדכי, חיינו השתנו לטובה".

סיפור התקרבותה של קיארה ליהדות וגיורה, הוא גם סיפור התקרבותו של משה לדת. הוא למד אלקטרוניקה באורט-טכניקום בגבעתיים, שרת כקצין במערך המול"טים של חיל המודיעין, למד כלכלה וקולנוע, אך לבסוף החליט ללמוד רוקחות. הסיבה: למשפחתו היה בית מרקחת בת"א. קיארה למדה בבי"ס קתולי, בו המורות היו נזירות. גם להוריה היה בית מרקחת. משה הגיע לאיטליה בשנת 1990. הם נפגשו פגישה מקרית באוניברסיטת פרה, השוכנת בין בולוניה לוונציה. ומאז הם יחד.

"משה נהג ללכת בשבת לביה"כ", מספרת רות. הוא נתן שיעורי עברית לילדים. סיפר להם סיפורים על יהדות. זה מאוד עניין אותי, כי חיי הרוח שלי לא היו מפותחים במיוחד. נמשכתי ליהדות, לרוחניות שבה. בנעוריי, הייתה לי מורה לפסנתר. היא הייתה יהודיה. היא סיפרה לי על השואה. לא ידעתי את כל זה. הנושא מאוד הרשים אותי. בבית הכנסת התקרבתי עוד יותר ליהדות. גם בזכות הרב. הרגשתי שאני מאוד מתחברת וזורמת עם זה".

עם סיום לימודיו לאחר שבע שנים, הודיע משה לרות (אז עדיין קיארה) כי הוא חוזר לארץ. היא באה אחריו. רצתה לראות אם החיים בישראל מתאימים לה. היא למדה באולפן, העמיקה את ההתעניינות שלה ביהדות. היא אהבה את הקשר הבלתי אמצעי המתקיים בין היהודי לבורא עולם, את הגישה הישירה לאלוהות. "בעיניי, חתונה זה עניין מאוד רציני", אומרת רות. "לכן, רציתי להתחתן בחתונה יהודית דתית מלאה. החלטתי ללכת עם הגיור עד הסוף ולעשות אותו בצורה הכי מלאה ומושלמת. משה היה כל הזמן איתי. הוא עבר איתי את כל המסלול ואת כל החששות. הוריי ושני אחיי קיבלו את החלטתי בהסכמה ובהבנה. להם היה חשוב שיהיה לי טוב. אנחנו בקשר רצוף".

היא התחילה את התהליך בר"ג, אך לא אהבה את גישתה של הרבנית. בסופו של דבר הגיעה לרבנית אלקה ביתן בחולון, אישה כריזמטית וחזקה. בזכותה עברה את בחינת הגיור בביה"ד בירושלים. "התהליך לא היה קשה", היא מספרת. "הכול הלך חלק. מישהו למעלה אהב אותי. הרגע המרגש ביותר היה במקווה. אחרי הטבילה הרגשתי כאדם שנולד מחדש. חברים שלנו, דורון ורינת טואיטו, שגרים בשכונת הרצוג, היו המשפחה המלווה שלנו. משה ודורון למדו יחד עוד בביה"ס היסודי וגם בתיכון. הם עזרו לנו מאוד".

באותה תקופה התגוררו רות ומשה בראשון-לציון ומאוד אהבו את רב ביה"כ שם. כשעזבו, עברו לגבעתיים. אלעזר יפה קישר אותם לגבורת מרדכי. התאהבנו באנשים, בהתנהלות בית הכנסת ובחברה. כייף לנו לראות שגם הילדים נהנים, אומרת רות. "החלטתי לדבוק בשם רות, למרות שהיום ניתן לבחור כל שם. רציתי להצליח כמו רות המואביה. זה שם מאוד משמעותי בשבילי. כי עזבתי הכל. לא חסר לי כלום באיטליה, אבל החלטתי ללכת עד הסוף".

"זכיתי", אומר משה, "ובזכותה אני היום יהודי דתי. עשינו את כל התהליך יחד. היא הייתה הטריגר שלי ועשתה לי סוג של מסע התעוררות. בזכות זה גם הילדים שלנו לומדים היום בבי"ס דתי וכיף גדול לראות אותם גדלים כך".

חבריהם בקבוצת צעירי בית הכנסת מציינים את התערותם הטובה מאוד של משה ורות בקהילה. השניים אף יוזמים ומוציאים לפועל פעילויות חברתיות שונות. הוריה הקתולים של רות, המגיעים מדי פעם ארצה אף נצפו שומרים על נכדיהם בחוץ, כדי שהוריהם יוכלו להתפלל בשקט.

דבר המערכת

גיליון זה היוצא לאחר חג השבועות מוקדש בחלקו הגדול לנושא הגיורים והמתגיירים. אין זה סוד שקהילתנו, בין יתר מעלותיה, מקרבת ומסייעת לאותם אנשים שהחליטו לקשור את גורלם בגורל עם ישראל. דווקא על רקע הסערה שקמה בעולם הדתי, אומרת קהילתנו אמירה ברורה המקרבת את הגר כמוצאות התורה ודוחה את התנהלות מי שרוממות התורה בגרונו, חוץ מפסוק אחד. והנה, התברר שיש בקהילתנו גם רות משלנו. רות רונן שעשתה דרך ארוכה, תרתי משמע, מאיטליה הנוצרית עד אלינו וכיום היא ובעלה משה חברים בקהילה. יחד עם סיפורם המעניין נוכל לקרוא את מאמריהם של הרב אבי סנדיק, הרב איציק יעקובוביץ' והאלוף (מיל.) אלעזר שטרן, כולם בני קהילתנו שעסקו במידה כזו או אחרת בסוגיית הגיור.

בחודשים האחרונים הלכו מאתנו פנינה לבנברג, יהושע בן זאב ויצחק גרינוולד זיכרונם לברכה. דור של נפילים הולך ואובד. כמה חברים כתבו על יהושע שניהל ביד רמה את "אחיעזר" שנים רבות.

בפנינה הצעירה מגיש לנו אלחי פרישטיק נקודת מבט מעניינת על שבת הגיבוש שהייתה לנו בשלומי. ובעקבות הצלחת המדור הסאטירי "רשם האמיתות" – לפניכם עוד קטע בקריצת עין. קריאה מהנה

הקהילה כמסגרת משלימה למתגיירים

מאת הרב איציק יעקובוביץ', שליח ביה"ד לגיור – דרום

מערכת בתי הדין לגיור היא גוף מורכב. יש בה צוותים של דיינים ("הרכב בית דין") ושליחי ביה"ד שמכינים את כל עבודת המטה. עבודה זו כוללת ראינות, היכרות אישית עם המועמד וכן הדרכה והכוונה לפתרון בעיות שונות. כל זאת, ללא עלות כספית למתגיירים. כיתות הלימוד מאפשרות רכישת ידע בסיסי וראשוני במגוון שפות, מתוך סילבוס מוגדר. מעטפת החוץ מורכבת בעיקר ממשפחות מארחות/מלוות/ מאמצות.

בתחום זה פועלת גם קהילת "גבורת מרדכי". אין ספק כי היכולת של אדם להתקדם בתהליך הגיור, ולרכוש אמונה והישגים רוחניים, מותנית בקיומה של משפחה חמה שמלווה אותו, משמשת לו דוגמה ומופת ומשלימה בכך את החלק הנפשי-המנטאלי של התהליך. חלק זה מתווסף לזה השכלי-אינפורמטיבי, הנרכש בכיתת הלימוד.

כמסגרת משלימה לחוויה הרוחנית קיימים, כמובן, הקהילה ובית הכנסת, המהווים דוגמה ומודל לחיבור שבין אדם לאלוקיו. התברכה קהילת "גבורת מרדכי" בשלל כוחות טובים וחמים, ומכל קצווי האזור מגיעים מועמדים לגיור ונהנים מבית חם של קהילה תומכת ומשפחות נפלאות. (ויש כמובן מקום למשפחות נוספות. המבקשות לשאת בעול.)

לחזק את תחושת השייכות

מאת חנה בן כוכב

זכינו, כיחידים וכקהילה, לקחת חלק באחד האתגרים הגדולים והייחודיים בתולדות עמנו – ליווי מתגיירים, חיילים ואזרחים, הלומדים באולפני הגיור של המכון ללימודי היהדות.

תחילת פעילותנו הייתה בשנת תשס"ד. קבוצת נוער שלמדה באולפן לגיור במקווה ישראל – זכתה לליווי מצד משפחות בקהילה. אחר כך הגיעו מספר מחזורים של חיילי "נתיב". חלק מהם המשיכו להיות מלווים על ידי מארחיהם. פעילותנו התרחבה עם הצטרפותם של מלווים נוספים, תושבי גבעתיים, רמת-גן והסביבה.

משפחות רבות לקחו חלק בפעילות. חלקן ממשיכות גם כיום בליווי שוטף מתוך התלהבות, מסירות ואף שואבות מכך סיפוק רב. גם לשאר חברי הקהילה הנפגשים בביה"כ עם המתגיירים, תפקיד משמעותי בתהליך. התייחסותם לאורחים חמה, אוהדת ומלווה במאור פנים. הללו תורמים לתחושת השייכות של הצעירים, לרצונם להתקרב עוד יותר ולהחלטתם להשתייך לעם היהודי.

כל המשתתפים בגיור מוגדרים כ"זרע ישראל" (אבא יהודי). הם אזרחים נאמנים למדינה, משרתים בצה"ל ומשולבים בכל תחומי החיים בארץ. ב"גבורת מרדכי" הם הכירו קהילה יהודית ציונית, פעילה ומודרנית, וזכו להתחבר לשורשי האומה, למסורת התפילות והמנהגים ולהשתלב החיי משפחה שומרת מצוות.

במהלך השנים הללו יצאו מקהילתנו גרי צדק רבים, המחזקים את כולנו. אנו פונים לחברים נוספים ומציעים להם להצטרף ולקיים את מצוות "זאהבת את הגר כי גרים הייתם..."

למנוע התבוללות בארץ ישראל

מאת הרב אבי סנדיק

בימינו, מצוות "זאהבת את הגר" היא משימה לאומית ולא פרטית. כמי שמלמד למעלה מעשור באולפן לגיור, אני רואה את החשיבות העצומה שבעניין. הרוב המוחלט של הגברים והנשים הבאים להתגייר, הם מזרע ישראל (אבא יהודי). תפקידנו הוא להחזירם הביתה, לעם היהודי. זאת נוכל לעשות על ידי שניסיע, כמשפחות מלוות, ובעיקר נחבר אותם לתוך קהילתנו בכל מקום. כך המתגייר ירגיש את אהבתנו אליו וממילא הדבר יגרום לכך שאנשים נוספים מזרע ישראל ירצו להתחיל בתהליך ולסיימו בהצלחה. אם לא נעשה את הדברים הללו, תיגרם התבוללות בארץ-ישראל. זו תהייה בכייה לדורות, ואנחנו לא סייענו במניעתה. לכן, חובה עלינו להתגייס לעניין, ובזכות זה נביא לביאת משיח צדקנו, שהוא צאצא למתגיירת רות, שחסד שעשתה ועשו עימה, קירבה לעם ישראל, וכך גם עלינו לעשות.

נגד 600 ספרי הברית החדשה

האלוף אלעזר שטרן, בן קהילת "גבורת מרדכי", עשה מסלול מרתק בצה"ל. היה מוח"ט צנחנים, מפקד ביה"ס לקצינים, קצין חינוך ראשי וסיים את שירותו כראש אכ"א. במהלך השירות יזם פרויקטים ייחודיים, השרירים וקיימים גם היום. אחד מהם הוא מסלול גיור לחיילים, בשם "נתיב". אנו מביאים קטעים מספרו "מסע כומתה", העוסקים בפרויקט.

על הסיבה ליוזמת הגיור:

"לגרום לחיילים הללו להיות מחוברים יותר לעם ישראל ולמדינה. בעיניי היה בכך גם מילוי חובתי כלפי היהדות: להראות לאותם חיילים את פניה היפים, ולא את אלה המעוותים, כפי שהוצגו בפניהם על-ידי כאלה שהתיימרו להחליף את ריבונו של עולם."

על המניע המיידי שדחף אותו:

"פרויקט הגיור לא היה בתוכנית העבודה שלי... עד שנודע לי ש-600 ספרי הברית החדשה מחולקים בכל שנה בטקסי השבעה בצה"ל... זה מה שהחיילים מבקשים... רובם, כך חששתי, ... כהתרסה נגד תהליך הקליטה בעיקר מפני שהם נתפסים בעינינו כלא-יהודים. ... בעיני עצמם – הם יהודים לכל דבר."

מדוע הצבא צריך לעסוק בנושא:

"יש כמה תשובות: ראשית, אותם חיילים יהיו חיילים טובים יותר אם ילמדו על מה הם נלחמים... שנית, אנחנו זקוקים לכוח מילואים. קיימת סבירות רבה יותר שאותם חיילים יישארו בארץ לאחר גיור... הדבר תקף גם לדור הבא."

כיצד השפיע על הרבנים:

"הסברתי שאם הרבנים יתעקשו... בעוד חמישים שנה לא תהיה כאן מדינה יהודית. לא רק בגלל העולים שאינם רשומים כיהודים, אלא גם בגלל החברים שלהם... יבוא יום והם יאמרו לנו: 'אם הם לא נחשבים יהודים, אז גם אנחנו לא רוצים להיות יהודים!'"

המשד בעמוד הבא

הפינה הצעירה

להיות ביחד

מאת אלחי פרישטיק

כמדריך בבני עקיבא, לימדו אותי שחייבים להוציא את החניכים מהמסגרת: לצאת איתם למסעות, לעשות פעילויות מחוץ לסניף או לאכול פיצה וכד', וזאת על מנת לגבש את הקבוצה.

לשבת קשה להתגבש בתוך המסגרת הקבועה והשבועית של הסניף, ועל כן צריך "לאוורר" אותם ולהוציא אותם החוצה. מועבר לכך, עצם היציאה מהמסגרת נותנת לחניך להבין שהסניף הוא יותר מהמסגרת המקובעת שהוא חשב.

עתה הבנתי שהדבר לא פוסח גם על השכבות הבוגרות; בשבת "במדבר" רובם הגדול של חברי הקהילה יצאו לשבת גיבוש בשלומי. השבת הייתה מלאה בפעילויות ושיחות, ואני, שהסתכלתי מהצד (הייתי בין הילדים היחידים שם!) ראיתי את תהליך הגיבוש. ראיתי את חברי הקהילה מרגישים שייכים למסגרת. זה לא דבר שנמצא בכל בית כנסת, ומהווה דוגמא לקהילה בריאה ופועלת, שמתפקדת בתור מסגרת חברתית לכל דבר.

בתוך השבת, שמתי לב לכך שגם חברי הקהילה הטריים הרגישו שייכים ויכלו להיות במרכז העניינים ולהרגיש "אינים".

והדבר הכי מעניין שאליו שמתי לב, היה שילוב הגילאים. בד"כ כל שכבת גיל מארגנת לעצמה שיעור או מפגש בנפרד, אך בשבת היה ניתן לראות את היחד: התפילה, הארוחה והשיעורים, כולם היו ביחד.

לסיכום, אע"פ שלי אישית לא היה הרבה מה לעשות, היה נחמד ומעניין לראות את הגיבוש והמאמץ של חברי הקהילה להיות ביחד.

חופש גדול – אתגר גדול

מאת הרב אברהם וסרמן

הורים ומחנכים רבים טוענים שהחופש הגדול בעייתי במיוחד, ומביא ניסיונות רבים ואף מכשולים קשים. אלא שמכיוון שהוא קיים – הדרך הטובה ביותר תהיה לנצל דוקא את החופש להתקדמות בתחומים שונים המודמנים על ידו.

פיתוח הרצון – עיקר גדול וראשון הוא השחרור מכפייה חיצונית בעשיית מעשים טובים. הילד אינו מתפלל כיון שביה"ס או הישיבה מכריחים אלא כיון שהוא רוצה. הוא קם בבקר לתפילה לא מאימת העונש והאיחור, אלא מחמת שהתפילה בכלל והתפילה בציבור בפרט חשובים לו. במלים מסורתיות – זו עבודת ה' מאהבה ולא רק מיראה. הוא הדין בלימוד התורה שאינו נעשה על מנת להיבחן אחר כך אלא מאהבת הלימוד.

התמודדות – החופש מזמן התמודדות עם בעיות רוחניות והלכתיות רבות, ויש להיות מודע אליהן. הצלחה בהתמודדות מגבשת אישיות חזקה יותר.

מנוחה ואוורור – השחרור מעול עושה טוב לנפש הנלחצת מהמטלות בזמן הלימודים, ומקבלת את סיפוקה במנוחה ורגיעה. הרמב"ם כתב: כי הנפש תלאה והמחשבה תעכר בהתמדת העיון בדברים הקשים, כמו שיתעייף הגוף בהתעסקו במלאכות המייגעות... כן תצטרך הנפש גם כן להרגע ולעסוק במנוחת החושים כמו ההסתכלות בציורים ובדברים הנאים. כמו שאמרו כי חלשו רבנן מגירסא... (הקדמה למסכת אבות פרק ה).

מעשים טובים – בחופש יש זמן גם למעשים טובים שבמשך השנה קשה לבצעם, אם בעזרה לבני משפחה או בפעילות חסד והתנדבות שמארגנות תנועות הנוער ורכזי-נוער.

חיזוק הקשר המשפחתי – בחופש יש זמן גם לריענון וחיזוק הקשר המשפחתי בין קרובים שמהלך השנה העמוס לא תמיד מאפשר אותו.

ישיבת הארץ וחיזוק השורשים – ילדים רבים ומשפחותיהם מנצלים את החופש לטיול במרחבי ארץ ישראל וזוכים בזה לקיים חלק נוסף ממצוות ישיבת הארץ והחיבור אליה: "כל ההולך ד' אמות בארץ ישראל מובטח לו שהוא בן העולם הבא" (כתובות קיא). הכנה נכונה של הטיול המשפחתי תעניק לילדים ידע חשוב אודות האירועים שהתרחשו במקומות בהם הוא מטייל, מימי התנ"ך ועד ימינו, כך הופכת ההיסטוריה הלאומית שלנו לממשית יותר ומהווה תרומה חשובה לערכים שעליהם נגדל את הדור הבא.

השמחה במעונם

זר ברכות למזל טוב

ללירן שטרן, אסף רוזנטלר, יהונתן טוכפלד

ואבישג ועקנין – לנישואיהם

להללי נאור - לאירוסיה

למשפחות וסרמן יחיאל ורינה, שטרן אלון

ויהודית וארנברג - להולדת הנכדים

למשפחות פרידמן, זיסהולץ, איזקס וקוטנר -

להולדת הנינים

למשפחות פרידמן, הורוביץ, זיסהולץ

ומאירסודורף – לנישואי הנכדות

למשפחת איזביצקי – לבר מצוה של הנכד

כנגד 600 ספרי הברית החדשה – המשך

על הרגע המרגש ביותר:

"הלכנו לחזות במעמד הגיור של אחת החיילות, בוגרת הקורס. ישב מזכיר בית הדין הרבני כשמצדו האחד שלושת הדיינים ומצדו האחר החיילת, ומאחוריה כל משפחתה שבאה ללוותה. רגע אחרי שהוא אמר לה, "קיבלנו אותך לעם היהודי, תגידי ששמע ישראל", הוא נאלץ לחלק לה ולבני משפחתה מנחטות נייר. אחרי שתי דקות גם אני נזקקתי להן ומיד הצטרף אלינו גם הרב הצבאי הראשי."

על מספרים ואנשים:

"עד סתיו 2009 התגיירו כ-4,000 חיילים. כ-75 אחוזים מהם – חיילות".

רשמי האמיתות

תרומה נדיבה הגיעה לקהילה

התרגשות אמיתית נרשמה בקהילה לאחר שתורם אלמוני שהזדהה כשם בן בקר שורסקי העביר תרומה בערך חסר תקדים – גביע קוטג'. זאת בבקשו להנציח את אשתו פרה דיצה וזכרונה לחלב. ההנהלה הודתה לתורם הנרגש. ראש הגבאים, יהודה, עשה לו מי שבירך ואיחל לו שיוכה להגיע למצוות בסיר הצ'ילנט

אני בכלל בשרית...

קבוצת חיילי "נתיב" בגבורת מרדכי

איש בקהילה – לזכרו של יהושע בן זאב ז"ל

מאת משה "יסי" זיסהולץ

איש בקהילה לנו היה/איש ישר דרך ונעים הליכות.

איש תמים וירא שמים/איש הפוקד את ביהכנ"ס ובית המדרש לתפילה, לימוד ודרשה.

ושמו רבי יהושע בן זאב, ז"ל

איש שהקדיש זמנו לזולת. /איש המנציח במסרטה את קהילתנו,

איש שהקים מועדון גימלאים לתפארת /איש המשקיע מוהונו, אונו, מרצו וזמנו למען טיפוח הניי והיופי של עצי שיחי ופרחי

גינת ביהכנ"ס / וזאת שלא ע"מ לקבל שכר.

איש צדיק בכל מעשיו ופרי ידיו. /איש שהציל לאחרונה נפש יקרה איש שיחה חביב ואהוב על חבריו.

בכל קהילה בישראל תמצאו אנשים חשובים ויראי שמים אך איש יקר כמו רבי יהושע – לא בנקל תמצאו,

כי רבים מעשיו ותרומותו הנדיבה.

החזיר את המפתחות

מאת ספלה סגל

עברו מספר ימים מאז שנלקח מאיתנו חברנו הטוב. שכן קרוב כמו אח – יותר נכון כמו אב. "יהושע", אמר השליח, "הגיע הזמן להחזיר את המפתחות. עשית מספיק בעולם הזה". לקח יהושע את המכונת למקום שלא יפריע לאיש, הוציא את המפתחות ומסר לשליחו של בורא עולם. עם המפתחות בידו, בטרם יצא מהמכונת, השאיר אותנו המוכמים.

יש אנשים בעולם שאומרים ועושים. יש אנשים בעולם שרק אומרים ולא עושים. ויש אנשים שרק עושים ולא אומרים. כזה היה יהושע.

כל כך הרבה עשה ובכל פעם ביקש ממני, עזוב אל תדבר, אני מבקש ממך לא לפרסם. צניעות, ענווה, יושר היו כל חייו.

במוצאי שבת פרשת אמור הורדתי מהמדף את החוברת הצנועה שכתב, "פרקי זכרונות". כל כך הרבה תחנות של עשייה עבר בחייו. מכל פרק אפשר לכתוב ספר. ילדותו בקניגסברג. היציאה להכשרה. ליל הבדולח. הקמת קבוצת שלוחות. המחלקה הדתית בפלמ"ח. המחלקה להתיישבות בסוכנות, בניין ישובים, עזרה לישובים נחשלים ועוד ועוד. הכול בצניעות...

יושב יהושע בבית המדרש בקצה, אינו מרים קול. במקום שאין צורך, הוא אינו מדבר. מעולם לא השמיע דברי גנאי. מעולם לא הוציא מלה רעה על איש.

ארבעים ושתים שנה אנו שכנים. אינני רואה איך ייראה הבית ללא יהושע. ידו בכול – הפרחים שלו, הניקיון באחריותו, הכספים בידי, ועד הבית שנים בניהולו. הכול ברוח טובה, בעדינות, מעולם לא דחק באיש להשלים חובותיו. עזוב, אמר לי תמיד: הוא חייב – הוא ישלם. לא צריך ללחוץ אותו, אולי אין לו כרגע.

ששים ושלוש שנים יחד עם זהבה תבדל"א. ערב הקמת המדינה קשרו חיייהם יחד. וערב יום העצמאות ה-63 עזב אותנו יתומים.

יהי זכרו ברוד

לזכר הנופלים

ינצטרך לחיות עוד דורת על חרבנו.

גם אבות הציונות שהבטיחו שלא יהיו עוד מלחמות לא האמינו בזה. את הדברים אמר האלוף (מיל.) עוזי דיין, שהיה האורח המרכזי בטקס יום הזיכרון באתר ההנצחה. הטקס המרשים מתקיים בנוכחות קהל רב, המשפחות השכולות, חברי הקהילה, אורחים ותושבי גבעתיים. חניכי בני עקיבא למדו משניות לזכר הנופלים במשך כל שעות היום.

ילדי הגן עומדים דום בצפירה ביום הזיכרון. בתמונה הקטנה – האלוף (מיל.) עוזי דיין נואם בטקס יום הזיכרון. צילום: א.אונדרולדה, מ. טוכפלד

ברכת יישר כוח ותודה

למארגני שבת הגיבוש הקהילתית בשלומי אלעזר יפה, יצחק פורת, אלי (ארני) ארנפלד ואיציק פינקל

תנחומים

למשפחת בן כוכב – לפטירת הבן אורייה בטרם עת
למשפחת לבנברג/סבן – לפטירת אם המשפחה חברתנו פנינה
למשפחת גרינוולד – לפטירת ראש המשפחה חברנו יצחק
למשפחת בן זאב – לפטירת ראש המשפחה חברנו יהושע
למיכאל טוכפלד – לפטירת אמו עטרה
לחיה טמנס – לפטירת אביה רפאל
לברכה דרוקורש – לפטירת אביה ישעיהו
לאסתר שטרסברג – לפטירת האחות ניצה

אחיעזר – זהה אומר הכול

מאת לאה רבינוביץ

בשנת 2003 חולקה בתיבות הדואר הצעה לפתיחת מועדון גימלאי הקהילה. את הרעיון יזם יהושע. נעניתי וקיבלתי על עצמי את ניהול המועדון ל-5 השנים הבאות. הפתיחה התקיימה בר"ח אדר ב', ומדי יום ג' בשבוע המועדון פעל ופועל. הוחלט לקרוא לו "מועדון אחיעזר" וזה למעשה אמר הכול.

ליהושע היה אכפת וחשוב שחברים יבואו וישתתפו. הוא סייע, העניק, התמסר רבות למועדון, הקפיד להופיע מדי שבוע. אף הביא מקרן סרטים וקרא לזה "מועדון הסרט הטוב". ואכן הסרטים היו בעלי תוכן ועניין. פה ושם הזמין מרצים מן השורה הראשונה. כחובב צילום הנציח אירועים וטיוולים שנערכו בקהילה ובמועדון בפרט.

יהושע ז"ל היה איש ישר, עניו, שקט וצנוע, למרות היותו איש רב פעלים. חוג מכריו וידידיו היה עצום. ידידים מהסוכנות, מהתנועה הציונית הדתית בארץ ובתפוצות. אנשים שעסקו איתו בבניית הארץ, בעליית הנוער, בישובים ובקיבוצים.

היה לי הכבוד לעבוד ולפעול במחיצתו.

יהושע, בצער רב שמעתי על פרידתך מהעולם הזה ולכתך לעולם שכולו טוב. וכפי ששמעתי לא סבלת – לבד נדם ונפרדת לעד מכולנו.

יהי זכרך ברוד.

נשמה חסרת מנוח – מאת יוסי שטח

מובא בזהר (פר' ויחי) שנשמתו של אדם הינה חסרת מנוח חודש לפני פטירתו, והאדם אינו מודע לכך. הנה הקשר מדהים של עובדות. זמן מה לפני פטירתו ביקש ממני עצה בקשר לניהול הכספי של מועדון אחיעזר. הוא פעל לפי עצתי. רצה לסייע למשפחה שעלתה מצרפת על-ידי רכישת מוצרים שמייצרת. ביום פטירתו עלה לתורה. ביום פטירתו אמר בצאתו מהבית שאין לו יותר מקום חניה בבית... המאמר במלואו, לזכרו של יהושע, מתפרסם באתר הקהילה